

dienst door deze afwezigheid van het altaar beheerscht wordt. Reden waarom het noodzakelijk is, ons goed en deugdelijk recht ten deze tegenover de andere Christelijke kerken te verdedigen.

Die andere Christelijke kerken vinden natuurlijk haar aanbeveling voor haar aanhouden van een altaar in hetgeen ons omtrent den publieken eeredienst bericht wordt uit de dagen des ouden Testaments.

Niet pas in Tabernakel en Tempel, maar reeds in en vóór de dagen der patriarchen lezen we in het Oude Testament gedurig, dat er een altaar werd opgericht, en dat op zulk een altaar Gode een offerande werd opgedragen.

Dit altaar was óf opgericht voor een enkele gelegenheid, óf wel besteld voor duurzaam gebruik. Maar zoo dikwijls er sprake is van openlijke Godsvereering, vinden we toch allerwegen steeds het altaar, als middelpunt van den heiligen Dienst.

Steeds vindt ge evenzoo in de groote of kleine kapellen of pagoden of tempels der Heidenen, met of zonder afgodsbeeld, een altaar waarop geofferd moet worden. En dat altaar is bij dezen Heidenschen eeredienst vaak zoo het één en al, dat het altaar soms bijna heel het kleine tempeltje inneemt, en het volk nooit in den tempel komt, maar buiten den tempel en vóór het altaar staan blijft.

Dat nu dit heidensche gebruik op zichzelf niet afgodisch is, maar uit het wezen zelf der religie opkwam, toont de door God zelf bestelde eeredienst voor Tabernakel en Tempel.

Hier toch hebben we te doen, niet met menschelijke verzinning, maar met goddelijke ordinantie.

Het is God zelf, die aan Mozes bevolen heeft, aldus zijn heiligdom in te richten, en ook zelf *het altaar* in zijn Tabernakel besteld heeft.

'En waar nu alle traditie uit het Paradijs, die nog naleeft bij de Heidensche natiën, en alle verhaal van de patriarchen, en evenzoo de van God bestelde eeredienst voor Tabernakel en Tempel, niet maar een altaar kent, maar in dat altaar het middelpunt van allen eeredienst bestelt, daar is het dan ook volkomen begrijpelijk, dat de Christelijke kerken, die ten opzichte van het altaargebruik in gevoelen van ons verschillen, achten zeer sterk tegen ons te staan, wijl ze zich met beroep op Gods Woord tegenover ons kunnen verdedigen.

Hoorende van onze altaar-loosheid gevoelen ze zich dan ook in het minst niet in de consciëntie geraakt, maar zien veeleer medelijdend op ons neder, en betreuren in ons een afwijking van het Heilige, die ons al den troost van het altaar-geheimenis rooft.

Voor ons Gereformeerden is het alzoo niet genoeg, dat wij op onze